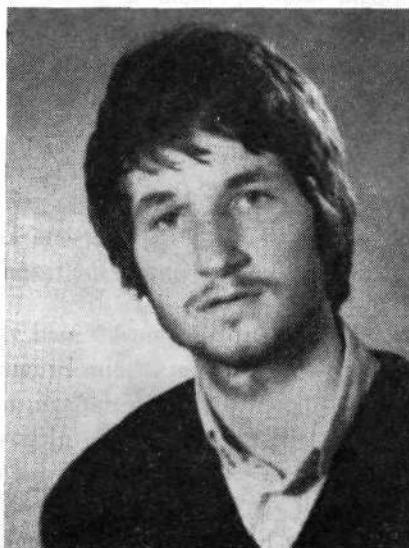

Iz lirike mladih

Aleš
Debeljak

Steklo, Steklo

1. položene kocke prščega vzorca! nočno gosto sonce jih iz tekočega sijaja izrezuje. v mlečno blede steklo svojega miru prenaša prozorno kapljo šumeče višine.
le ptičje veslo polega po nevidnem slapu, po brazdah v tla vdanih curkov. zračne sledi se poznajo pred praznino line, ki iz pretrganega toka sije.
mah zasajen med letnice šip, se boji svoje rasti?
2. pretekli čas je z besedo napolnjen. do zatrtih ust se iz nje jedka misel izvija, ob votlinah prerokuje. grenka ostrina čez modro ustnico jasno preseva.
na labodovo perje se guba mlade lepote v čisti barvi odtiskuje in razgaljeno konico z vato oblaga. kristalni trepet zvoka med tenko črto pesmi in hieroglifom svetle ure vleče, razprostira.

3. na puhastih dlaneh v čas zažrtega prostora jezik
krhko meglo iz starih zemljevidov v vroč zrak
modelira. v odmaknjen hrib zadihana pogleduje.

prazna tabla spomina se gladka pregiba pod
narekovanjem zamišljenega očesa od sijaja rim
in vodnih žil pijanega. gnezda trenutkov, z dišečim
čakanjem pobeljena, se pletejo iz neskončnosti.

4. vitkost ciprese: kot pridušeno prhutanje morja
ob zorana polja. hrapava lesena kreda iz oblakov
strele briše, med nevihto v nič razpada.

kje je bivalo sejanje misli? med zidaki brezračja
se le sozvočje vsega s finim ornamentom stiska.
pomen, naskrivaj v grčo narisan, narahlo prirašča
v papir! proti tujemu vabilu njegov lesk srši.

5. vrat sijoče breze odmeva z zvenenjem poljuba
v vlažnem dotiku nabrekajo mehko skrita zrna!
samo teža svet oklepajočih listov se topi.

po stičišču ustnic in zemlje spoznanje hrbet
razpolavlja. v žejnih vejah zdrsljivo telo
s samim sabo šepeta — usloči se, naguba.
ves gozd ob belem loku v praprot otrdi.

6. peresno lahki ples trenutka je s svilenim šalom
časa ovit in na rob mu nebo šiva svoj monogram.
med nikogaršnjimi urami se dlan v šum telesa razpira.

na drobnih pramenih bronastega zraka prostor
v ponikalnico drsi in se v zemeljskem situ pozibava.
od starosti ozka soba se v lastno temo drobi;
ostre robove prahu brsteči puh obrisa v senco zgladi.

7. počasi se cvetoči sneg iz tesno stisnjenega klica
na gladko lice odpoljublja. na oko rahle kože
siv objem odlaga iz valovanja stkan dnevni spomin.

poletna dvorišča morski dim izdihavajo, a v moki
 morja še steptana prst vzhaja! z lastnim rojstvom
 zazidan v temo, čopič mehko molčanje boža.
 s prodom okrašen se nad mirno telo pne odblesk zraka.

Lidija
 Gačnik

Zvezde so

POD ZVEZDAMI so zvezde, da jih gledaš
 da si nemočen pod njihovim svodom
 vznemirjen v gromu sle
 ki je kruh in voda
 vrč, v katerem mlado vino kipi
 so zvezde, da jih gledaš

tvoj pogled je trnjav in prsten
 v jutru te bisernice s krvjo napolnijo
 krvavi nož kot žezlo plapola
 nad tvojim grlom — prebodenim
 že tisočkrat v ajdovskih nočeh
 tvoj pogled je trnjav in prsten

so zvezde, da jih gledaš
 božajoč sinjeni prah v ščipu luninem